

for Øje (Forhold III.). En Meddelelse til Departementschefen om disse Forhold vilde efter al Sandsynlighed have foranlediget denne til at afkræve Arendrup en Redegørelse, der mulig vilde have bragt de af ham begaaede Besvigelser for Dagen. Dog maa herved bemærkes, at Tetens ikke kan antages at have tænkt sig Muligheden af, at Arendrup med de nævnte Uregelmæssigheder forbandt nogen Uredelighed i sin Regnskabsførelse.

*Kontorchef* i Handelsministeriet *Krogh* maa anses for at have begaaet Fejl ved i sin Egenskab af Chef for 2det Kontor (Søfartskontoret), hvorunder Krigsforsikrings-sagerne da henhørte, ikke at give Departementschef Dalhoff Meddelelse om Fremkomsten af Erstatningsbeløbet for S/S „Cyrus“ i April 1926 i Forbindelse med en Redegørelse for den Sag, hvortil det sluttede sig, skønt han var særlig opfordret hertil derved, at han foranledigede Departementschefen til at underskrive en Række Ekspeditioner vedrørende denne Sag (Forhold I.).

Dog maa herved bemærkes, at der ikke har paahvilet Kontorchefen nogen Pligt til at censurere Hensigtsmæssigheden og Forsvarligheden af den gennem 1ste Kontor tidligere truffne Ordning, hvorved det var overdraget Arendrup at forvare de tidligere indkomne Erstatningssummer af denne Art, at Kontorchefen intet havde med Arendrups Kasse- og Regnskabsvæsen at gøre, og at Kontorchefen med nogen Grund kunde have forventet, at Departementschefen selv vilde have følt sig foranlediget til at kræve en Redegørelse for den Sag, de nævnte Ekspeditioner angik, forinden han underskrev dem.

Hvad dernæst angaar *det andet* i foran ommeldte Skrivelser fra Handelsministeriet og Justitsministeriet stillede *Spørgsmaal*, om der bør gøres Ansvar gældende, bemærkes først, at jeg derved alene forstaar og derfor kun skal udtale mig om Spørgsmaalet om kriminelt Ansvar, i hvilken Henseende der formentlig kun kan blive Tale om Ansvar efter Straffelovens § 143.

Saaledes som Straffelovens § 143 er formuleret, beror dette Spørgsmaals Besvarelse paa et rent Skøn, og det er meget vanskeligt paa Grundlag af de forholdsvis faa Domme, der i Domssamlingerne er citeret med Hensyn til denne Paragraf, at udtale sig om, hvilke Forsømmeligheder der efter deres kvalitative og kvantitative Beskaffenhed falder ind under bemeldte Lovbestemmelse. Kun saa meget kan med relativ Sikkerhed sluttes af det foreliggende Materiale i Lov, Litteratur og Retsanvendelse, at der kræves Tilsidesættelse af positive, enten ved Lov, gyldig administrativ Bestemmelse eller umiddelbart ifølge Forholdenes Natur, paalagte Embedspligter, og at denne Tilsidesættelse maa være grov eller oftere gentagen.

Allerede herefter maa formentlig følgende „Fejl“ i den foran foretagne Sammenstilling udskydes som ikke egnede til kriminelt Ansvar:

Busck-Nielsens Forhold ad Punkterne 1)–2),

Dalhoffs Forhold ad Punkterne 2)–3),

Tetens' Forhold ad Punkterne 1) og 2) og

Kroghs Forhold.

Tilbage bliver for Departementschef Busck-Nielsens Vedkommende Forholdet under Punkt 3) og for Departementschef Dalhoffs Vedkommende dels det mere almindelige Spørgsmaal om Ansvar for hans manglende Tilsyn med Arendrups Kassevæsen, Punkt 1), dels Departementschefens Forhold vedrørende det mere specielle Punkt 4).

For de af de to Departementschefer henholdsvis under Punkterne 3) og 1) udviste Mangler paa Tilsyn og deres ikke i de faktiske Forhold begrundede Tillid til, at Arendrups Regnskaber blev underkastede Revision, maa jeg antage, at Domstolene, uanset Kasseforordningens § 30, II. Punkt, der alene angaar Kassebetjente, hvortil Departements-